

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Kapanowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2023 r. w Warszawie

sprawy J. P. (1), M. P. (1), J. P. (2) i S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę rodzinną

na skutek odwołania J. P. (1), M. P. (1), J. P. (2)
i S. P.

od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 7 maja 2019 r. znak (...)

oddala odwołania.

Sygn. akt VII U 4579/19

UZASADNIENIE

J. P. (1) w dniu 24 maja 2019 r. złożyła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 maja 2019 r., znak: (...) o odmowie prawa do renty rodzinnej. Odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że J. P. (2) i S. P. mają prawo do renty rodzinnej z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy po zmarłym M. P. (2), ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od organu na rzecz odwołującej kosztów procesu. Ponadto odwołująca wniosła o połączenie tej sprawy do wspólnego rozpoznania ze sprawą z odwołania M. P. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 maja 2019 r., znak (...). W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że w jej ocenie zdarzenie, w wyniku którego śmierć poniósł M. P. (2) stanowiło wypadek przy pracy. Odwołująca podkreśliła, że M. P. (2) był zatrudniony w firmie (...) z o.o. na umowę o pracę. Natomiast w firmie (...) z o.o. i firmie (...) z o.o. wchodził w skład zarządu. W chwili wypadku, M. P. (2) przebywał na terenie W., w jej ocenie w podróży służbowej. Odwołująca zaznaczyła, że M. P. (2) w firmie (...) z o.o. dopiero od dnia 1 października 2018 r. został powołany w skład zarządu spółki. Wcześniej był w tej firmie pracownikiem. Zarówno przed 1 października 2018 r. jak i po 1 października 2018 r. M. P. (2) wykonywał w spółce (...) z o.o. te same prace, w tym samym miejscu, a jego praca podlegała pod te same osoby. Z tego powodu odwołująca uważa, że nie tylko w spółce (...) z o.o., ale też w spółce (...) z o.o. M. P. (2) był w stosunku pracy. Wyjazd do W. był wyjazdem związanym z pracą, na wyjazd ten skierował M. P. (2) pracodawca. Do wypadku doszło w ten sposób, że podczas kolacji, gdy M. P. (2) wyszedł na zewnątrz przewietrzyć się, poślizgnął się. Uderzenie w głowę spowodowało powstanie krwiaka w mózgu i obrzęk. Następnego dnia M. P. (2) został przewieziony do szpitala, gdzie po 9 dniach zmarł. Mając na uwadze powyższe, odwołująca wywodzi, że śmierć

M. P. (2) nastąpiła na skutek wypadku przy pracy, stąd jej zdaniem należna jest J. P. (2) i S. P. renta rodzinna z tytułu śmierci M. P. (2) w wypadku przy pracy (odwołanie J. P. (1) z dnia 17 maja 2019 r., k. 2-3 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy wskazał, że z analizy przedmiotowej sprawy wynika, iż odwołująca się J. P. (1) do wniosku z dnia 15 kwietnia 2019r. nie przedłożyła protokołu wypadkowego z Zakładu Pracy, w którym pracował jej mąż (tj. protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy). Oddział odmówił odwołującej się przyznania renty rodzinnej w związku z wypadkiem przy pracy po zmarłym mężu M. P. (2) z uwagi na fakt, iż nie został dostarczony protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy oraz brak zeznań świadków na okoliczność wypadku przy pracy. Ponadto Oddział poinformował, iż decyzja z dnia 18 kwietnia 2019r. została uchylona.

Po zapoznaniu się z odwołaniem w niniejszej sprawie, organ nie znalazł możliwości tj. podstaw prawnych do zmiany spornej decyzji i podtrzymał stanowisko w niej wyrażone (odpowiedź na odwołanie z dnia 30 maja 2019 r., k. 4-4v a. s.).

W dniu 24 maja 2019 r. M. P. (1), reprezentowany przez J. P. (1), złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 maja 2019 r., znak (...) o odmowie prawa do renty rodzinnej z tytułu wypadku przy pracy, zarzucając błędne ustalenie stanu faktycznego poprzez nieustalenie, że M. P. (2) zmarł na skutek wypadku przy pracy. Zarzucając powyższe naruszenia wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie, że M. P. (1) ma prawo do renty rodzinnej z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy po zmarłym M. P. (2), ewentualnie uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi rentowemu do ponownego rozpoznania. Ponadto, wniósł o zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego się kosztów procesu. Jednocześnie wniósł o połączenie tej sprawy do wspólnego rozpoznania ze sprawą z odwołania J. P. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 maja 2019 r., znak (...) o odmowie prawa do renty rodzinnej z tytułu śmiertelnego wypadku przy pracy. W uzasadnieniu odwołujący powołał tożsamą argumentację i twierdzenia, jakie zostały zawarte w odwołaniu J. P. (1) (odwołanie M. P. (1) z dnia 17 maja 2019 r. k. 2-3 akt sprawy VII U 4231/19).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania. Organ rentowy przedstawił również tożsame uzasadnienie jak w odpowiedzi na odwołanie J. P. (1) (odpowiedź na odwołanie z dnia 30 maja 2019 r. k. 4- 4v akt sprawy VII U 4231/19).

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych uznał się niewłaściwym w sprawie z odwołanie M. P. (1) i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu dla Warszawie Pragi w Warszawie Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (postanowienie z dnia 24 czerwca 2019 r. k. 7 akt sprawy VII U 4231/19).

Następnie postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2019 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych przekazał również sprawę z odwołania J. P. (1) Sądowi Okręgowemu dla Warszawie Pragi w Warszawie Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (postanowienie z dnia 7 sierpnia 2019 r. k. 83 a. s.).

Zarządzeniem z dnia 31 stycznia 2020 r. sprawy zostały połączone na podstawie art. 219 k.p.c. i prowadzone pod sygnaturą VII U 4579/19 (zarządzenie z dnia 31 stycznia 2020 r. k. 15v akt sprawy VII U 4231/19).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. (2) zawarł związek małżeński z J. P. (1), z którego posiadali dwoje dzieci – J. urodzonego w dniu (...), S. urodzonego w dniu (...), dzieckiem M. P. (2) był także M. P. (1) urodzony w dniu (...) (odpis skrócony aktów urodzenia i aktu zgonu, zaświadczenie o statusie studenta uczelni – nienumerowane karty akt rentowych).

M. P. (2) był zatrudniony w (...) sp. z o.o. od 1 stycznia 2017 r. do 30 września 2018 r. na stanowisku dyrektora ds. informatyki w pełnym wymiarze czasu pracy. Następnie w (...) sp. z o.o. od 1 października 2018 r. do 5 listopada 2018 r. również na stanowisku dyrektora ds. informatyki w pełnym wymiarze czasu pracy. W tym czasie M. P. (2) był

jednocześnie także członkiem zarządu (...) sp. z o.o. Prezesem Spółki (...) sp. z o.o. był A. Ś. (umowa o pracę z dnia 8 września 2018 r., świadectwo pracy z dnia 6 grudnia 2018 r. – akta osobowe, umowa o pracę z dnia 2 stycznia 2017 r., świadectwo pracy z dnia 1 października 2018 r., zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 6 grudnia 2018 r., protokoły nadzwyczajnego zgromadzenia wspólników z dnia 28 września 2018 r. i 31 stycznia 2017 r. k. 144-150 a.s.).

Zadania M. P. (2) w okresie przed i po 1 października 2018 r. nie zmieniły się. Wykonywał on wciąż te same czynności, które raportował do A. Ś.. M. P. (2) kierował zespołem, w którego skład wchodziło kilka osób w tym M. S. i O. G.. Zespół ten zajmował się tworzeniem systemu informatycznego dla (...) sp. z o.o. M. P. (2) był odpowiedzialny za umowy z kontrahentami, organizację pracy pracowników, przydzielenie zadań i ich koordynowanie, zajmował się ewidencją i zamawianiem sprzętu komputerowego, obsługą terminali płatniczych, wykonywał polecenia A. Ś., do którego również raportował pracę. W dniach 26-29 października 2018 r. był uczestnikiem wyjazdu do W. na zaproszenie (...) S.A. jako członek zarządu spółki (...) sp. z o.o. (zaświadczenie z dnia 5 kwietnia 2019 r. – nienumerowane karty tomu I akt rentowych, zeznania A. C. k. 232-237 a.s. i O. G. k. i M. S. k. 280-284 a.s.).

W trakcie pobytu we W. w dniu 28 października 2018 r. doznał urazu czaszki w okolicach karku na skutek przypadkowego upadku na ziemię, wobec czego miał problemy z koncentracją i zaburzenia pamięci oraz silny ból głowy w części przedniej i skroniowej, wymiotowanie, dreszcze z zimna oraz przedwczesne skurcze nadkomorowe (raport medyczny – nienumerowane karty akt rentowych).

M. P. (2) zmarł w dniu 5 listopada 2018r. (odpis skrócony aktu zgonu – nienumerowane karty akt rentowych).

Wynagrodzenie za okres od 26 października 2018r. do 5 listopada 2018 r. za okres pracy M. P. (2) zostało wypłacone jego spadkobiercom – odwołującym się w niniejszej sprawie i J. P. (1) (szczegółowa lista płac k. 208-209 a.s.).

J. P. (1) przedstawiciel małoletnich dzieci J. P. (1) i M. P. (2) w dniu 14 stycznia 2019 r. złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o rentę rodzinną po zmarłym ojcu M. P. (2). Organ rentowy odmówił prawa do renty rodzinnej po zmarłym na rzecz dzieci M. P. (2) na mocy decyzji z dnia 1 lutego 2019 r., znak: (...). W uzasadnieniu powyższej decyzji organ wskazał, że M. P. (2) w dniu śmierci nie miał ustalonego prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, nie spełniał warunków wymaganych do przyznania emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, nie pobierał zasiłku lub świadczenia przedemerytalnego, a także nie udowodnił okresu składkowego i nieskładkowego tj. 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu i 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych na przestrzeni całego życia (wniosek z dnia 14 stycznia 2019 r. i decyzja z dnia 1 lutego 2019 r. – nienumerowane karty II tomu akt rentowych.).

J. P. (1) przedstawiciel małoletnich dzieci J. P. (1) i M. P. (2) w dniu 15 kwietnia 2019 r. ponownie złożyła wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o rentę rodzinną po zmarłym ojcu M. P. (2). Organ rentowy odmówił prawa do renty rodzinnej po zmarłym na rzecz dzieci M. P. (2) na mocy decyzji z dnia 7 maja 2019 r., znak: (...). W uzasadnieniu powyższej decyzji organ wskazał, że nie został doręczony protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy oraz brak jest zeznań świadków na okoliczność wypadku przy pracy (wniosek z dnia 15 kwietnia 2019 r. i decyzja z dnia 7 maja 2019 r. – nienumerowane karty tomu I akt rentowych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła odwołująca inicjując niniejsze postępowanie.

M. P. (1) w dniu 14 stycznia 2019 r. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o rentę rodzinną po zmarłym ojcu M. P. (2). Organ rentowy odmówił prawa do renty rodzinnej po zmarłym na rzecz syna M. P. (2) na mocy decyzji z dnia 1 lutego 2019 r., znak: (...). W uzasadnieniu powyższej decyzji organ wskazał, że M. P. (2) w dniu śmierci nie miał ustalonego prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, nie spełniał warunków wymaganych do przyznania emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, nie pobierał zasiłku lub świadczenia przedemerytalnego, a także nie udowodnił okresu składkowego i nieskładkowego tj. 5 lat w ostatnim dziesięcioleciu i 30 lat okresów składkowych i nieskładkowych na przestrzeni całego życia (wniosek z dnia 14 stycznia 2019 r. i decyzja z dnia 1 lutego 2019 r. – nienumerowane karty III tomu akt rentowych.).

M. P. (1) w dniu 15 kwietnia 2019 r. ponownie złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. o rentę rodzinną po zmarłym ojcu M. P. (2). Organ rentowy odmówił prawa do renty rodzinnej po zmarłym na rzecz syna M. P. (2) na mocy decyzji z dnia 7 maja 2019 r., znak: (...). W uzasadnieniu powyższej decyzji organ wskazał, że nie został doręczony protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy oraz brak jest zeznań świadków na okoliczność wypadku przy pracy (wniosek z dnia 15 kwietnia 2019 r. i decyzja z dnia 7 maja 2019 r. – nienumerowane karty tomu III akt rentowych).

Od powyższej decyzji M. P. (1) złożył odwołanie inicjując postępowanie w sprawie 4231/19, która została połączona ze sprawą z odwołania J. P. (1) i prowadzona łącznie pod sygnaturą akt VII U 4579/19.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w aktach rentowych i w aktach osobowych zmarłego M. P. (2) oraz zeznań świadków: J. P. (3) (k. 243-249 a.s.), M. B. (k. 226-230 a.s.), A. C. (k. 232-237 a.s.), O. G. (k. 286-292 a.s.), M. S. (k. 280-283) oraz odwołujących się. Odwołujący nie kwestionowali dokumentacji zalegającej w aktach i nie konstruowali względem niej żadnych zarzutów. Odwołujący wskazując, że w zaskarżonej decyzji błędnie nie przyznano prawa do renty rodzinnej po zmarłym M. P. (2) jedynie z uwagi na brak protokołu wypadkowego, nie załączyli jednak do odwołania ani w trakcie postępowania żadnych dokumentów potwierdzających wystąpienie wypadku przy pracy. Zeznania świadków w tym zakresie nie dawały natomiast podstawy, by uznać zdarzenie w wyniku, którego nastąpiła śmierć M. P. (2) jako wypadku przy pracy. Świadkowie nie byli obecni na miejscu zdarzenia, nie posiadali również wiedzy w jakim celu wyjazd został zorganizowany i czy na pewno miał charakter służbowy. Przypuszczenia świadków i odwołujących się nie mogą zostać uznane za wiarygodne i stanowić podstawy do uznania, że wystąpił wypadek przy pracy skutkujący śmiercią M. P. (2). Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i odwołujących się w zakresie wykonywanej przez zmarłego pracy, jego obowiązków, jednak nie uznał ich za wiarygodne w zakresie informacji o wyjeździe do W. i wypadku, który tam nastąpił. Świadkowie bowiem jak sami wskazywali nie mieli wiedzy i pewności na temat szczegółów tego wyjazdu. Nikt z nich nie potrafił potwierdzić celu i zadań wykonywanych w jego trakcie przez M. P. (2).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania M. i J. P. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 7 maja 2019r., znak: (...) podlegały oddaleniu.

Zgodnie z dyspozycją art. 6 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) zwanej dalej ustawą wypadkową renta rodzinna z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje dla członków rodziny zmarłego ubezpieczonego lub rencisty uprawnionego do renty z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Z kolei art. 17 ust. 5 powołanej na wstępie ustawy stanowi, że renta rodzinna z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje uprawnionym członkom rodziny ubezpieczonego, który zmarł wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej. Jak wynika zatem z cytowanych wyżej przepisów renta rodzinna przysługuje członkom rodziny po zmarłym, jednakże warunkiem koniecznym do przyznania tego świadczenia jest to, aby zgon nastąpił wskutek wypadku przy pracy, wypadku w drodze do pracy lub w drodze z pracy, a także choroby zawodowej.

W rozpatrywanej sprawie, kluczowe dla jej rozstrzygnięcia znaczenie ma fakt czy śmierć M. P. (2) ojca J., S. i M. P. (1) nastąpiła w związku z wypadkiem w pracy. Z okoliczności faktycznych sprawy wynika, że śmierć M. P. (2) nastąpiła we W., gdzie wraz z A. Ś. udał się na wyjazd w październiku 2018 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;

3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W myśl ustępu 2 tej ustawy na równi z wypadkiem przy pracy traktuje się wypadek, któremu pracownik uległ w czasie podróży służbowej w okolicznościach innych niż określone w ust. 1, chyba że wypadek spowodowany został postępowaniem pracownika, które nie pozostaje w związku z wykonywaniem powierzonych mu zadań.

Zgodnie z poglądami orzecznictwa różnica między wypadkiem przy pracy i wypadkiem podczas podróży służbowej dotyczy okoliczności wypadku, a w szczególności tego, że wypadek przy pracy powinien pozostawać w związku z pracą, natomiast wypadek podczas podróży służbowej musi się wiązać z wykonywaniem zadań powierzonych na czas podróży służbowej. Przy kwalifikowaniu danego zachowania jako pozostającego w związku z podróżą służbową należy badać, czy w łączności z nią pozostawał cel zachowania pracownika, czy też miało ono wyłącznie prywatny charakter. Przy czym zachowaniami niepozostającymi w związku z wykonywaniem powierzonego zadania i sprzecznymi z celem podróży służbowej są te zachowania ze sfery prywatnych spraw pracownika, które nie były konieczne z punktu widzenia celu i warunków odbywania podróży służbowej, to znaczy z potrzebą realizacji powierzonych mu zadań (Wyrok SN z 22.10.2015 r., II UK 370/14, LEX nr 1929085).

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy zważył, że odwołujący nie przedstawili żadnych dowodów wskazujących na zaistnienie wypadku przy pracy poza ich twierdzeniami i potwierdzeniem udziału w wyjeździe zmarłego kilka dni przed śmiercią. Sąd Okręgowy zważył, że z akt sprawy w szczególności pisma o wyjeździe od (...) sp. z o.o. wynika, że M. P. (2) brał w nim udział jako członek zarządu tej spółki, reprezentując ją. Zeznania świadków wprawdzie wykazały, że w tym czasie nadal wykonywał czynności podobne do tych, które świadczył jako pracownik (...) sp. z o.o. jednak nie zostało wykazane czy takie czynności nie mogły być wykonywane przez członka zarządu, gdyż były nimi np. kierownictwo zespołem osób, zamawianie sprzętu. Ponadto nikt ze świadków nie posiadał wiedzy, jaki charakter miały czynności wykonywane przez M. P. (2) w trakcie wyjazdu do W. i jaki był cel tego wyjazdu. Natomiast z akt sprawy wynika jedynie, że brał w nim udział jako reprezentujący spółkę członek zarządu. Wobec powyższego należy przyjąć, że strony nie wykazały, aby czynności wykonywane w trakcie wyjazdu były czynnościami związanymi z pracą w (...) sp. z o.o. jako pracownik, ani z uwagi na faktyczne pozostawanie nadal po 1 października 2018 r. w stosunku pracy w (...) sp. z o.o. W tym miejscu należy wskazać również, że wyjazd ten był organizowany przez towarzystwo ubezpieczeniowe a nie przez (...) sp. z o.o., nie zostały przedstawione żadne czynności służbowe, które w interesie tej spółki miałyby być powierzone zmarłemu jako pracownikowi. Nie przedstawiono także polecenia wyjazdu służbowego wydanego M. P. (2) dotyczącego tego wyjazdu. Nie zostały wykazane także okoliczności zdarzenia powodującego śmierć M. P. (2). Nie został sporządzony protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, a z karty medycznej nie wynikają okoliczności zdarzenia, w jakich powstała przyczyna śmierci zmarłego. Zasada ciężaru dowodu została uwypuklona w art. 6 k.c., na podstawie którego można przyjąć, że na odwołującym spoczywa obowiązek udowodnienia zasadności podnoszonych twierdzeń. Wprawdzie w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego, jednakże dowody te muszą w sposób niebudzący wątpliwości wykazywać okoliczności, na które są powołane. W niniejszej sprawie świadkowie i odwołujący nie potrafili dokładnie opisać, jaki był cel wyjazdu i jakie zadania miał wykonywać na nim zmarły. Niektórzy z nich stwierdzili jedynie, że był to wyjazd służbowy. Samo takie określenie i wypłacenie pracownikowi wynagrodzenia za ten czas oraz wpisanie w ewidencji czasu pracy tego dnia jako dzień pracy nie wskazuje, że wypadek nie był spowodowany jedynie postępowaniem pracownika, który pozostawał w związku z wykonywaniem powierzonych mu zadań pracowniczych.

Regułą postępowania cywilnego jest okoliczność, że ciężar udowodnienia faktu zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał na odwołujących jako osobach wywodzących z tego faktu skutki prawne. Wspomniany wyżej art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest w istocie fundamentalne ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej

łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne. Z pierwszej reguły, wyrażonej w art. 6 k.c., wynika, że samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Wyrazem tego jest regulacja art. 229 k.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. Druga, wskazana w art. 6 k.c. „ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu”, jest regułą w znaczeniu materialnym, wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: „kto powinien przedstawiać dowody” (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2010 r., II PK 260/09). Niezależnie od powyższego wskazać należy, że przepis art. 6 k.c. wskazuje tylko podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku, "nie należy już do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., a stanowi aspekt mieszczący się już w domenie przepisów procesowych" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05). Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik. Rozkład ciężaru dowodu ma istotne znaczenie w toku całego postępowania, a nie tylko w fazie wyrokowania. Ponadto nie jest on uzależniony od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69).

W ocenie Sądu odwołujący nie sprostali obowiązkowi określonymu w art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., albowiem podnoszone przez nich twierdzenia co do zaistnienia wypadku przy pracy nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Odwołujący nie przedstawili żadnych dowodów wskazujących, aby rzeczywiście doszło do wypadku przy pracy. Skoro zatem w okolicznościach faktycznych nie można wykazać, czy śmierć nastąpiła wskutek wypadku przy pracy, to renta rodzinna z ubezpieczenia wypadkowego nie przysługuje odwołującym.

Mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania, o czym orzekł w sentencji wyroku.